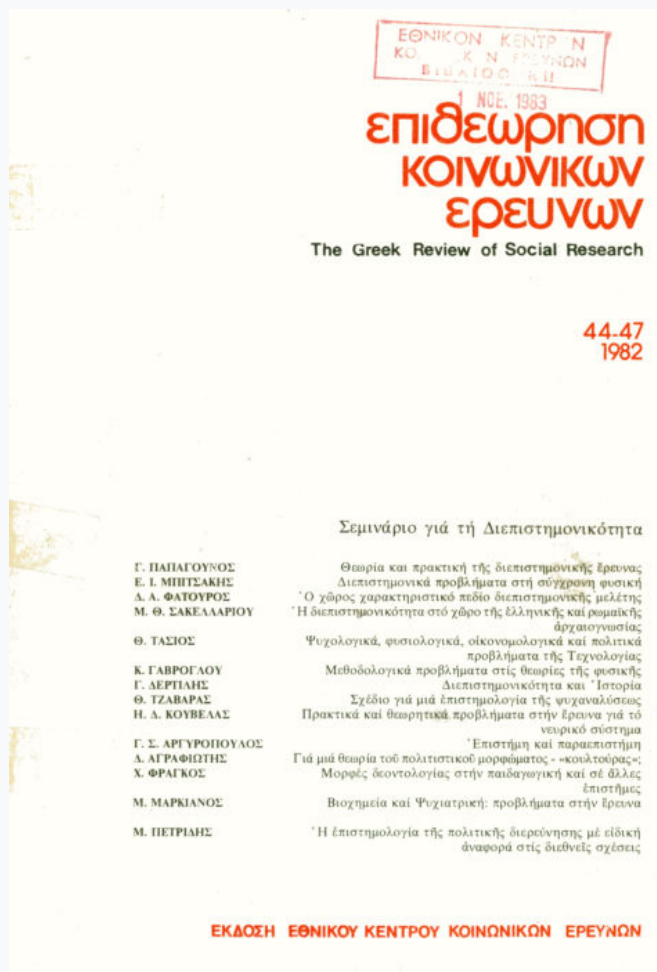

The Greek Review of Social Research

Vol 44 (1982)

44-47

Πρακτικά και θεωρητικά προβλήματα στην έρευνα για το νευρικό σύστημα

Ηλίας Δ. Κούβελας

doi: [10.12681/grsr.532](https://doi.org/10.12681/grsr.532)

Copyright © 1982, Ηλίας Δ. Κούβελας

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Κούβελας Η. Δ. (1982). Πρακτικά και θεωρητικά προβλήματα στην έρευνα για το νευρικό σύστημα. *The Greek Review of Social Research*, 44, 74-82. <https://doi.org/10.12681/grsr.532>

Πρακτικά και θεωρητικά προβλήματα στήν έρευνα για τό νευρικό σύστημα

Ήλιος Δ. Κούβελας *

Ένας όλο και μεγαλύτερος αριθμός επιστημόνων ασχολείται μέ τήν έρευνα στό νευρικό σύστημα. Καθένας από τούς επιστήμονες αυτούς μπαίνει όλο και περισσότερο μέσα σέ μία μεθοδολογία πού βλέπει τό νευρικό σύστημα από μία τελείως διαφορετική σκοπιά, πού όρίζεται από τίς διάφορες επιστήμες πού ασχολοῦνται μέ τό νευρικό σύστημα. Νά αναφέρω μερικές απ' αυτές: Ήθολογία, ψυχολογία, φυσιολογία, φαρμακολογία, βιοχημεία, μοριακή βιολογία, ψυχιατρική. Έτσι, όμως, τό έρώτημα πού μπαίνει είναι τό πώς τά εύρήματα από όλες αυτές τίς επιστήμες είναι δυνατόν νά συνδυαστοῦν στό νά βρεθοῦν κάποιες συσχετίσεις μεταξύ τής λειτουργίας τοῦ νευρικού συστήματος και αὐτοῦ πού όνομάζουμε συμπεριφορά. Μέ τό έρώτημα αὐτό θά ασχοληθῶ, δηλώνοντας εκ τῶν προτέρων ότι δέν έχω έτοιμη ολοκληρωμένη απάντηση, και αφού κάνω προηγουμένως μία βραχύτατη ιστορική αναδρομή.

Ξεκινώντας από τόν δυισμό τοῦ Descartes, ή άστική επιστήμη καταλήγει τόν 18ο και 19ο αιώνα σ' έναν καθαρά αναγωγικό ή άπλοποιητικό ματεριαλισμό. Οί φυσιολόγοι τῶν μέσων τοῦ 19ου αιώνα ύποστήριζαν, και για τήν έποχή τους αὐτό ήταν κατόρθωμα, ότι ό εγκέφαλος εκκρίνει σκέψη, όπως οί νεφροί εκκρίνουν ούρα, και ότι ή ευφύια ήταν άποτέλεσμα τής δράσης τοῦ φωσφόρου. Σ' αὐτοῦ τοῦ είδους τίς μηχανιστικές άπόψεις οί Marx και Engels αντιπαράθετουν μία διαλεκτική κατανόηση τῶν σχέσεων πού υπάρχουν σέ φαινόμενα διαφόρων επιπέδων, δηλαδή τήν αντιμετώπιση τοῦ φαινομένου μέ τή μέθοδο τοῦ διαλεκτικοῦ ύλισμοῦ. Ή μέθοδος αὐτή άνθιξε για ένα βραχύ χρονικό διάστημα στή Σοβιετική Ένωση κατά τή δεκαετία τοῦ 1920-30, αλλά δυστυχώς στή δεκαετία 30-40 ή άνθηση αὐτή καταδικάστηκε σέ μαρασμό κάτω από τήν πίεση μιᾶς μηχανιστικῆς έρμηνείας τής συμπεριφορᾶς μέ τήν παβλο-

* νευροφυσιολόγος, Ίατρική Σχολή Πανεπιστημίου Πατρῶν

Σημείωση: Για τή διατύπωση τοῦ κειμένου αὐτοῦ έλαβα υπόψη μερικές από τίς παρατηρήσεις πού έγιναν από τούς άκροατές τής όμιλίας μου στά σεμινάρια για τή διεπιστημονική έρευνα, όπως επίσης και σκέψεις πού βγήκαν μετά από συζητήσεις μέ τό φίλο Στέφανο Τραχανά, τό καλοκαίρι τοῦ 1981. Ή μελέτη, επίσης, τοῦ βιβλίου τοῦ T. S. Kuhn, *Ή δομή τῶν επιστημονικῶν επαναστάσεων*, μέ βοήθηση νά ξεκαθαρίσω, ίσως, μερικά πράγματα, τά όποία, όταν έγινε ή όμιλία μου, δέν μου ήταν καθαρά.

βιανή φυσιολογία, που οδήγησε σέ Ξναν περιβαλλοντικό ντετερμινισμό, παρόμοιο μέ τή σκιννεριανή αντίληψη που Άνθησε στή Δύση.

Πιστεύω ότι τό φαινόμενο αυτό θά πρέπει νά μελετηθεί από μιά μαρξιστική σκοπιά, όπως έχει ήδη συμβεί μέ τόν μιτσοουρινισμό του Lyssenko από τόν Γάλλο μαρξιστή φιλόσοφο Dominique Lecourt.

Άς επανέλθουμε όμως στή Δύση γιά νά μελετήσουμε πλέον τό τί συμβαίνει σήμερα εκεί. Ύπάρχουν βασικά δύο θέσεις. Ή μια που επικρατεί κυρίως ανάμεσα στους ήθολόγους και ψυχολόγους και τούς επιστήμονες που ασχολούνται μέ ηλεκτρονικούς ύπολογιστές και που ύποστηρίζει ότι συμπεριφορά πρέπει νά έρμηνευτεί μέ συστήματα μοντέλων και ότι γιά νά φτιάξει κανείς ένα τέτοιο σύστημα δέν χρειάζεται νά ξέρει και πολλά γιά τό πώς είναι φτιαγμένος ο έγκέφαλος. Ή Άλλη άποψη, που επικρατεί ανάμεσα στους βιοχημικούς, μοριακούς βιολόγους και φυσιολόγους, είναι ή καθαρά αναγωγική άποψη και ύποστηρίζει ότι φαινόμενα άνώτερης τάξης, όπως ή συμπεριφορά, προκαλούνται από φαινόμενα κατώτερης τάξης. Πρόκειται γιά τήν αναγωγική νευροβιολογία που έχει σκοπό νά κατεβάσει τά φαινόμενα άνώτερης τάξης σέ φαινόμενα κατώτερης τάξης, νά μās πεί ότι ή συμπεριφορά δέν είναι τίποτε Άλλο παρά τό άποτέλεσμα μοριακών φαινομένων που καθοδηγούνται από τά γονίδια. Οί δύο αυτές άπόψεις οδήγουν σέ διαφορετικές έρευνητικές στρατηγικές και έχουν μεγάλη κοινωνική και πολιτική άπήχηση.

Προτού προχωρήσω στήν κριτική τών θεωριών αυτών, θεωρώ σκόπιμο νά κάνω μιά παρένθεση. Ύπάρχει μιά ομάδα επιστημόνων μέ πολύ αξιόλογο έρευνητικό έργο, κυρίως στήν νευροφυσιολογία, που αντιτίθεται στις παραπάνω θεωρίες. Κύριος εκπρόσωπος από τούς επικριτές είναι ο John Eccles και τό βιβλίο που έχω ύπόψη μου είναι αυτό που έγραψε μαζί μέ τόν Karl Popper, *The Self and Its Brain*. Οί Eccles και Popper αντιπαραθέτουν στον ύλισμό τών παραπάνω θεωριών μιά ιδεαλιστική άποψη μέ τήν εισαγωγή του Κόσμου 3 που είναι τό προϊόν του ανθρώπινου νοϋ (μεταφράζω τήν άγγλική λέξη mind). Ή Karl Popper στή σελίδα 430 του βιβλίου που άνέφερα (έκδοση Springer, 1977) λέει: «Ή Κόσμος 3 είναι κατά κάποιον τρόπο ένα είδος πλατωνικού κόσμου ιδεών, ένας κόσμος που δέν ύπάρχει κάπου Άλλά που έχει παρουσία, που άντιδρά, κυρίως μέ τόν ανθρώπινο νοϋ, στή βάση, ασφαλώς, τής ανθρώπινης δραστηριότητας». Ή John Eccles στήν ίδια σελίδα θεωρεί τήν παρουσίαση αυτή του Κόσμου 3 ως σημαντική και ενδιαφέρεται άπλως νά μάθει γιά τήν ιστορία του κόσμου αυτού. Έτσι, ξαναγυρίζουμε στήν ουσία σέ μιά μορφή δϊσμοϋ, παρόμοια μέ αυτή που πρέσβευε ο Descartes. Έτσι, ο Eccles, όπως και παλιότερα ο Sherrington, καταλήγει στον ιδεαλισμό μέσα από τά ηλεκτροδία του που τά πάλευε μιά ολόκληρη ζωή μέ άκράδαντη πίστη ότι εκείθά εϋρισκε τήν άπάντηση γιά τί σχέση έγκεφάλου και συμπεριφοράς. Νομίζω ότι είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον φαινόμενο Άλλά δέν θά επιμείνω περισσότερο, γιατί νομίζω ότι άπόψεις αυτού του τύπου δέν έχουν ιδιαίτερη άπήχηση. Κλείνω λοιπόν τήν παρένθεση κι έρχομαι στή θεωρία τών μοντέλων. Σύμφωνα μέ τήν άποψη αυτή, οί οργανισμοί δέν είναι τίποτε Άλλο παρά πολύπλοκοι ηλεκτρονικοί ύπολογιστές που άποτελούνται από ειδικά λειτουργικά συστατικά που παράγουν ειδικές άπαντήσεις, οί όποιες είναι προϊόντα ενός αυθαίρετου αριθμού από

μαῦρα κουτιά καὶ ἀπὸ συνδέσεις μεταξύ τους. Ἔτσι, σκοπὸς τῆς ἔρευνας θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁ διαχωρισμὸς μιᾶς δοσμένης μορφῆς συμπεριφορᾶς στὰ συνιστώμενα τῆς στοιχεῖα. Παραδείγματα μορφῶν συμπεριφορᾶς πού ἔχουν ἀναλυθεῖ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἶναι αὐτές πού κατευθύνονται πρὸς κάποιον σκοπὸ καὶ πού χρησιμοποιοῦν διάφορες στρατηγικὲς γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ὅπως ἕνας ἀπεριόριστος ἀριθμὸς ἀπὸ μαῦρα κουτιά πού μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ νὰ κατασκευαστοῦν μοντέλα πού θὰ προλέγουν ἢ θὰ ἐρμηνεύουν ἐκ τῶν ὑστέρων ἕνα φαινόμενον συμπεριφορᾶς. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ μὲ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἀφηρημένης κατασκευῆς μοντέλων μὲ λειτουργικὰ κουτιά εἶναι ὅτι, ἂν καὶ μπορεῖ νὰ στέκει θεωρητικὰ, εἶναι πολὺ πιθανὸ ν' ἀποτύχει σ' ἕνα τέστο πραγματικότητας. Ἕνας ἀτελείωτος ἀριθμὸς ἀπὸ μοντέλα εἶναι πάντα δυνατόν γιὰ ὁποιοδήποτε ἀποτέλεσμα, καὶ κάθε ἀποτυχία στό τέστο πραγματικότητας μπορεῖ πάντα νὰ διορθωθεῖ προσθέτοντας ἢ ἀφαιρώντας κάποια λειτουργικὰ κουτιά καὶ ἡ ἱστορία νὰ προχωρήσει ἐπ' ἀπειρον.

Καὶ ἐδῶ ἐρχόμαστε στὴν κοινωνικὴ βιολογία, ἡ ὁποία σέ ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσις εἰσάγει μιὰ κατηγορία μαύρων κουτιῶν πού λέγονται γινώδια, συνδέοντας ἔτσι τὴ μέθοδο τῶν μοντέλων μὲ τὴν ἀναγωγικὴ μέθοδο.

Ἡ κοινωνικὴ βιολογία, ὅπως ἐκφράζεται στό περίφημον πλέον βιβλίον τοῦ Wilson, *Sociobiology: The New Synthesis*, Harvard Press, 1975, εἶναι ἡ πλέον ἐξελιγμένη ἐκφραση τοῦ βιολογικοῦ ντετερμινισμοῦ πού τὸν περασμένο αἰῶνα στηριζόταν στὴν ἀνατομία καὶ ἐμβρυολογία, ἐνῶ σήμερα στηρίζεται στὴ γενετική. Ἡ κατασκευὴ μιᾶς ντετερμινιστικῆς θεωρίας ἔξικινεῖ ἀπὸ τὴν προσεκτικὴ ἐπίλογον στοιχεῖα γιὰ τὴν κατασκευὴ μιᾶς εἰκόνας τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, τῆς ἐθνογραφίας καὶ τῶν κοινωνικῶν σχέσεων. Σκοπὸς τῆς προσπάθειας αὐτῆς εἶναι ἡ δημιουργία τῆς ἐντύπωσης ὅτι οἱ κοινωνίες τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐκφραση μιᾶς «βιολογικῆς» ὄντοτητας καὶ ἔχουν πάντα τίς ἴδιες τάσεις. Ἀφοῦ ἔχουν κατασκευάσει λοιπὸν μιὰ εἰκόνα τῆς «ἀνθρώπινης φύσης», οἱ κοινωνικοὶ βιολόγοι προσπαθοῦν νὰ δεῖξουν ὅτι αὐτὴ ἡ «ἀνθρώπινη φύση» εἶναι ἀποτέλεσμα φυσικῆς ἐπιλογῆς. Γιὰ νὰ τὸ κάνουν αὐτὸ προχωροῦν σέ μιὰ σειρά ἀπὸ θεωρητικὰ ἐπιχειρήματα. Πρῶτα προσπαθοῦν νὰ καθιερώσουν τὴν ἄποψη ὅτι ἡ ἀνθρώπινη κοινωνικὴ ὀργάνωση εἶναι ἕνα ἀπλό παράδειγμα μιᾶς γενικῆς κατηγορίας κοινωνικῆς ὀργάνωσης στό βασίλειον τῶν ζῶων. Ἔτσι, ἐλπίζουσαν νὰ καθιερώσουν μιὰ ἐξελικτικὴ ἱστορία τῶν κοινωνικῶν φαινομένων παρὰ μιὰ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου. Ὑποχρεωτικὰ, τὸ δεύτερον σκαλοπάτι εἶναι ἡ διαβεβαίωση ὅτι οἱ διάφορες μορφές τῆς ἀνθρώπινης συμπεριφορᾶς εἶναι γενετικὰ προγραμματισμένες. Τὸ σκαλοπάτι αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο, γιατί ἡ σύγχρονη θεωρία τῆς ἐξέλιξης μὲ φυσικὴ ἐπιλογὴ ἀπαιτεῖ νὰ ἔχει τὸ ἐμφανιζόμενο χαρακτηριστικὸ γενετικὴ βάση. Χωρὶς γενετικὴ ποικιλότητα δέν ὑπάρχει ἐξέλιξις μὲ τὴ βιολογικὴ ἔννοια. Στό σημεῖον αὐτὸ, οἱ κοινωνιοβιολόγοι ἀντιτίθενται καὶ στόν ψυχολογικὸν ντετερμινισμόν τοῦ Skinner καὶ σέ κάθε θεωρία πού ὑποστηρίζει τὴν αὐτόνομη ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας σύμφωνα μὲ τὴ δικὴ τῆς δυναμικὴ. Στὴν πραγματικότητα, οἱ κοινωνιοβιολόγοι δέν μᾶς δίνουν καμιά ἀπόδειξιν γιὰ τὴν ὑπαρξιν γενετικῆς βάσεως ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνθρώπινη κοινωνικὴ συμπεριφορά. Τὸ κύριον λάθος αὐτοῦ τοῦ μέρους τῆς θεωρίας εἶναι ὅτι χωρίζει ἀθαίρετα τὴν ἀνθρώπινη συμπεριφορά σέ κομ-

μάτια, όπως «ξενοφοβία», «έπιθυμία κατάκτησης εδάφους», «κονφορμισμός», «θρησκεία», και κατόπιν υποστηρίζει ότι αυτές οι αθαίρετα φτιαγμένες μορφές αντίστοιχούν σε στοιχεία της κληρονομικότητας. Πρόκειται για κλασικό επιστημονικό λάθος, όπου νοητικές δομές προβάλλονται σάν φαινόμενα σαφή και ξεχωρισμένα τό ένα από τό άλλο πού μπορούν να θεωρηθούν και να περιγραφούν άντικειμενικά. Τό τρίτο σκαλοπάτι για μία έξελικτική θεωρία της συμπεριφοράς είναι να δειχθεί ότι κάθε χαρακτηριστικό της ανθρώπινης συμπεριφοράς βοηθάει στην προσαρμογή, δηλαδή οδηγεί σε μεγαλύτερη ικανότητα άναπαραγωγής. Έτσι, για κάθε χαρακτηριστικό, όπως «άγάπη», «φθόνος», «ξενοφοβία» κτλ., πρέπει να έφευρεθεί μία πιθανή ιστορία πού να εξηγήι γιατί οι κάτοχοι αυτών των ιδιοτήτων θ' αφήσουν περισσότερους απογόνους στό μέλλον. Έδω πλέον ο κατασκευαστής της θεωρίας μπορεί να πεί ότι έλει, άρκει να έχει φαντασία και έφευρετικότητα. Και ή μεγάλη έφευρεση στό σημείο αυτό είναι τά λεγόμενα «άλτρουϊστικά γονίδια», τά όποια κωδικοποιούν ιδιότητες πού δέν οδηγούν άπαραίτητα στό να αφήσει περισσότερους απογόνους τό ίδιο άτομο, αλλά και οι συγγενείς του έπωφελούνται από τίς ιδιότητες αυτές. Έτσι, δημιουργείται μία θεωρία πού δέν δίνει τή δυνατότητα να έλέγξουμε τήν όρθότητα ή τό έσφαλμένο αυτών πού υποστηρίζει και ή όποια καταφεύγει στην έφεύρεση νέων μαύρων κουτιών πού λέγονται άλτρουϊστικά γονίδια, για να έξεπεράσει τά άδιέξοδά της. Δέν είμαι γενετιστής, γι' αυτό προτιμώ να σās μεταφέρω τήν άποψη του γενετιστή και κοινωνιοβιολόγου Richard Dawkins, ό όποιος, στό πολύ γνωστό βιβλίο του, *The Selfish Gene*, Oxford University Press, 1976, λέει για τίς παρόμοιες άπόψεις του Lorenz και του Afrey: «Έχουν κάνει τήν καταστρεπτική παραδοχή ότι τό σημαντικό στην εξέλιξη είναι τό καλό του είδους ή της ομάδας και όχι τό καλό του άτόμου ή του γονιδίου». Βέβαια, και ό Dawkins, όντας γενετιστής και φτάνοντας σε άδιέξοδο, προσπαθώντας να δει τή συμπεριφορά μέ τό μάτι του γενετιστή και μόνο, καταλήγει στό να έφεύρει τό Μιμήδιο (Meme), πού προέρχεται από τή λέξη Μίμηση και γονίδιο, για να εξηγήσει τήν ανθρώπινη συμπεριφορά μέ ένα νέο μοντέλο και να παντρέψει τήν κοινωνική βιολογία μέ τόν ιδεαλισμό. Τά Μιμήδια είναι στοιχειώδεις μονάδες συμπεριφοράς, οι όποιες, διπλασιαζόμενες, όπως τά γονίδια μέσα από τή μίμηση, διατηρούν τήν ύπαρξή τους μέσα από έναν πολύ μεγάλο αριθμό άτόμων πού άποτελούν όχηματα μεταφοράς και έκφρασης των στοιχειωδών αυτών μορφών συμπεριφοράς. Έισως να φαίνονται άστεία όλα αυτά, αλλά δέν είναι άς μήν ξεχνάμε ότι ό θετικισμός και ιδεαλισμός-μυστικισμός χαρακτηρίζουν τήν άστική ιδεολογία. Θά ήθελα να κλείσω τή συζήτησή μου για τή μέθοδο των μοντέλων μέ δυό άκόμη παρατηρήσεις πού θά τίς πώ κάπως σχηματικά:

1) Όλες οι μέθοδοι πού χρησιμοποιούν μοντέλα για να έρμηνεύσουν τή συμπεριφορά, στην ουσία μετατρέπουν τίς λειτουργίες σε άντικείμενα, χρησιμοποιούν ουσιαστικά εκεί πού θά έπρεπε να χρησιμοποιούν ρήματα για να περιγράψουν λειτουργίες πού άλληλεπιδρούν ή μία στην άλλη. Όταν όμως μία λειτουργία μετατρέπεται σε άντικείμενο, τότε πρέπει κάπου αυτό τό άντικείμενο να είναι τοποθετημένο μέσα σε κάποια κύτταρα ή σε κάποια αθαίρετα γονίδια. Οι θεωρίες αυτές δέν έχουν καταφέρει να διακρίνουν τά άντικεί-

μενα ἀπό τίς λειτουργίες.

2) Οἱ προσεγγίσεις μέ μοντέλα δέν εἶναι σέ θέση νά δώσουν μιὰ «ἐρμηνεία» τῆς σχέσης ἔγκεφάλου-συμπεριφορᾶς, διότι ὄλες, ἀπ' ὅ,τι ξέρω, ἐπιδιώκουν μιὰ συνέπεια μέ τόν ἑαυτό τους καί ὄχι μέ τήν ἀνατομία, τή φυσιολογία καί τή βιοχημεία τοῦ ἔγκεφάλου. Ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ νά πῶ, ἴσως μέ φιλαρέσκεια, ὅτι ἔστω καί μιὰ μικρή καινούργια πληροφορία γιά τήν ἀνατομία ἢ τή φυσιολογία ἢ τή βιοχημεία τῆς σύναψης ἀξίζει περισσότερο ἀπό ὀσαδήποτε μοντέλα καί νά φτιάξουμε.

Ἐδῶ τελειῶνω μέ τήν προσέγγιση τῶν μοντέλων καί ἔρχομαι στόν ἀναγωγισμό τόν ὁποῖο νομίζω ὅτι ἀποδέχονται οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες, ὅπως ἐπιστήμονες πού ἀσχολοῦνται μέ τό νευρικό σύστημα, κυρίως ὁμως οἱ βιοχημικοί καί μοριακοί βιολόγοι, κατά δεύτερο λόγο οἱ φυσιολόγοι καί ἕνας σημαντικός ἀριθμός ψυχολόγων καί ψυχιάτρων. Δέν εἶναι βέβαια μόνο στίς ἐπιστήμες τῆς συμπεριφορᾶς πού ἐπικρατεῖ αὐτός ὁ ἄκρατος ἀναγωγισμός. Ὁ ἀναγωγισμός στίς ἐπιστήμες τοῦ νευρικοῦ συστήματος στηρίζεται στήν ἐξῆς, θά ἔλεγα, ἀρχή. Τό DNA καθορίζει τήν πρωτοταγή δομή τῶν πρωτεϊνῶν, ἢ πρωτοταγῆς δομή καθορίζει τή στερεοδομή τους καί τήν ἐνζυμική δραστηκότητά τους, ἢ στερεοδομή καί ἢ ἐνζυμική δραστηκότητα καθορίζει τήν ἀρχιτεκτονική τοῦ κυττάρου, ἢ κυτταρική ἀρχιτεκτονική καθορίζει τήν κυτταρική λειτουργία, ἢ κυτταρική λειτουργία καθορίζει τή συμπεριφορά. Ἔτσι, οἱ ἀναγωγιστές προσπαθοῦν νά ἀναγάγουν τή συμπεριφορά στό DNA, ἕνα εἶδος ἱμπεριαλισμοῦ τῆς βιοχημείας καί τῆς μοριακῆς βιολογίας στήν ψυχολογία. Πρόκειται γιά ἕναν τρόπο ἐρμηνείας δογματικό καί ἀπαγορευτικό γιά κάθε ἄλλη δυνατότητα σκέψης πάνω στά φαινόμενα τῆς συμπεριφορᾶς καί τῆς σύνδεσῆς τῆς μέ τή λειτουργία τοῦ ἔγκεφάλου. Γιά πολλοῦς ἀναγωγιστές δέν ὑπάρχουν οὔτε κᾶν πολλαπλοὶ δρόμοι οὔτε κᾶν ἢ δυνατότητα εὐελξίας στή μετάβαση ἀπό φαινόμενα κατώτερης τάξεως σέ φαινόμενα ἀνώτερης τάξεως. Πρόκειται γιά μιὰ ὅσο γίνεται πιό αὐστηρή μεταφορά τοῦ κεντρικοῦ δόγματος τοῦ Crick: DNA—RNA—πρωτεῖνες στή συμπεριφορά. Τά ἀποτελέσματα μιᾶς τέτοιας μηχανιστικῆς μεταφορᾶς εἶναι μερικές φορές τόσο συγχυτικά πού ἀναρωτιέται κανεῖς ἂν τά καλά ἀποτελέσματα πού ἔφερε ἢ ἀνακάλυψη τῆς χρυσῆς ἔλικας εἶναι τόσα ὅσα καί τά κακά τῆς. Καί γίνομαι πιό συγκεκριμένος. Οἱ ἀναγωγιστές ὑποστηρίζουν ὅτι συγκεκριμένα μοριακά γεγονότα εἶναι ἢ αἰτία συγκεκριμένων φαινομένων στή συμπεριφορά. Ἄκριβῶς, δηλαδή, ὅπως μιὰ σημειακή μετάλλαξη στό γονίδιο τῆς αἰμοσφαιρίνης προκαλεῖται ἀπό τή μεταβολή σ' ἕνα ἀμινοξύ στό μόριο τῆς αἰμοσφαιρίνης πού προκαλεῖ τή γνωστή δρεπανοκυτταρική ἀναιμία, ἔτσι καί μιὰ σημειακή μετάλλαξη σέ κάποιο ἄλλο γονίδιο εἶναι ἢ αἰτία γιά μιὰ διανοητική ἀνεπάρκεια. Εἶναι φανερό ὅτι μιὰ τέτοια προσέγγιση τῆς συμπεριφορᾶς ὀδηγεῖ ὑποχρεωτικά σέ μιὰ συγκεκριμένη μορφή ἔρευνας πού ἐπιδιώκει νά ἀναγάγει τή συμπεριφορά τοῦ ἀτόμου σέ συγκεκριμένα μοριακά φαινόμενα. Παράδειγμα τέτοιου τύπου ἐρευνῶν ἢ συμπερασμάτων εἶναι ἢ προσπάθεια ἀπομόνωσης RNA, πρωτεϊνῶν ἢ πεπτιδίων πού παράγονται κατά τή μάθηση καί κωδικοποιοῦν γιά μιὰ συγκεκριμένη μνήμη, ἢ τό ὅτι ἢ ἀύξηση τῶν ἐπιπέδων τῆς νοραδρεναλίνης στόν ὀσφρητικό βολβό ὀρισμένων ποντικῶν εἶναι ἢ αἰτία τῆς «ἐπιθετικότητας», ἢ ὅτι ἢ

μεταβολή τών επιπέδων τής ντοπαμίνης είναι ή αίτια τής σχιζοφρένειας. Έλεγα πρὶν ἀπό λίγο ὅτι μιὰ τέτοια θεώρηση είναι τόσο δογματική πού λειτουργεῖ ἀπαγορευτικά γιά κάθε δυνατότητα ἄλλου τύπου θεώρησης τών πραγμάτων. Πέρα ὁμως ἀπ' αὐτό, ὑπάρχουν καί ὀρισμένα πρακτικά ἀποτελέσματα στό κοινοτικό επίπεδο. Μέ τρία παραδείγματα θά δείξω τί ἐννοῶ μ' αὐτό. Ὅταν ξέσπασαν οἱ συγκρούσεις στά slums τής Ἀμερικῆς στή δεκαετία τοῦ '60, στό *Journal of American Medical Association* γράφονται τά ἑξῆς: Τόμος 201, σελ. 895 (1967). Mark, V. M., Ervin, F.: «Εἶναι ἐνδιαφέρον νά καταλάβουμε ὅτι μόνο ἓνας μικρός ἀριθμός ἀπό τά ἑκατομμύρια πού ζοῦνε στά slums πῆραν μέρος στίς βίαιες διαδηλώσεις. Δέν ὑπάρχει ἐδῶ κάτι περίεργο πού διαφοροποιεῖ τόν βίαιο κάτοικο τής φτωχογειτονιάς ἀπό τόν φιλήσυχο γείτονά του... Ὑπάρχουν σοβαρές ἀποδείξεις ὅτι διαταραχές τής λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου παίζουν σημαντικὸ ρόλο γιά τή δημιουργία βίαιης καί ἐπιθετικῆς συμπεριφορᾶς. Χρειάζεται ἐντατικὴ έρευνα καί κλινικές μελέτες γι' αὐτοῦς πού συμμετέχουν στίς βίαιες αὐτές ἐκδηλώσεις».

Τό 1971, ὁ τότε πρόεδρος τής American Association for the Advancement of Sciences, H. B. Glass, ἔγραψε στό περιοδικό *Science* 171, 23-29, στό ἄρθρο του μέ τόν τίτλο «Science; Endless Horizons or Golden Age» (Ἐπιστήμη: Ὅριζοντες χωρὶς τέλος ἢ ὁ χρυσὸς αἰώνας): «Ὁραματιζόμαστε τήν ἡμέρα πού θά μπορούσαμε μέ συνδυασμό ἀμνιοπαρακέντησης καί ἐκτρώσης ν' ἀπαλλαγούμε ἀπό ἀνθρώπους σάν τούς ΧΥΥ».

Τήν ἴδια ἐποχὴ, ὁ γενετιστής Ashley Montagu γράφει στό γνωστὸ φιλελεύθερο περιοδικό *Psychology today*: «Νά σκεφτοῦμε πολὺ σοβαρὰ μήπως είναι καιρὸς καί είναι ἐπιθυμητὸ νά ἐλέγχουμε τόν χρωματωματικὸ τύπο ὄλων τών παιδιῶν μόλις γεννιοῦνται ἢ ἀμέσως μετὰ. Ἐξοπλισμένοι μέ αὐτὴ τήν πληροφορία, ἴσως νά είναι δυνατό νά ψάξουμε γιά τά κατάλληλα προληπτικά ἢ ἄλλου τύπου μέτρα σέ πολὺ ἄρκετὴ ἡλικία», τόμος 1 (9), 43-49. Ὁ ἴδιος ὁμως ὁ Ashley Montagu, σέ βιβλίο πού ἐκδόθηκε τό 1976, μέ τίτλο *The Nature of Human Aggression*. Oxford University Press, γράφει: «Εἶναι φανερό, ἓνα ἐπιπλέον χρωμόσωμα Υ δέν είναι βίαιο χρωμόσωμα» καί παρακάτω: «Ἡ έρευνα γιά τό ΧΥΥ είναι πραγματικά ἓνα ὑποδειγματικὸ μάθημα γιά τό πῶς δέν πρέπει νά ἐξάγονται πρόωρα συμπεράσματα». Τό πρόβλημα ὁμως κατά τή γνώμη μου δέν είναι στά πρόωρα συμπεράσματα, ἀλλά στό ὅτι ἡ θεωρία είναι ἔτσι φτιαγμένη, ὥστε νά ἐξάγει ὑποχρεωτικά τέτοια συμπεράσματα.

Πολλοὶ ἐπιστήμονες ἔχουν διαπιστώσει τά προβλήματα πού περιέγραφα μέχρι ἐδῶ καί ἔχουν βρεῖ διάφορους τρόπους μέ τούς ὁποίους προσπαθοῦν νά τά παρακάμψουν.

1) Ὁ ἓνας τρόπος είναι ἡ ἄρνηση, ἅς ποῦμε, κάθε διαλόγου μέ τούς ἀναγωγιστές, μιὰ πού ἡ βιοχημεία καί ἡ μοριακὴ βιολογία χειρίζονται ἔννοιες διαφορετικές καί πολὺ φτωχότερες σέ περιεχόμενο ἀπό αὐτές τών ἐπιστημῶν τής συμπεριφορᾶς, μέ ἀποτέλεσμα νά είναι ἐπιστημολογικά ἀμοιβαῖα ἀπορριπτόμενες. Μιὰ ἀκράια ἔκφραση μιᾶς τέτοιας ἀποψῆς είναι αὐτὴ πού διατυπώθηκε ἀπό τήν Ruth Hubbard σ' ἓνα τελευταῖο συνέδριο, πού ὑποστήριζε ὅτι τά μόρια δέν ἔχουν σχέση μέ τή μνήμη. Φοβᾶμαι ὅτι τέτοιες ἀπόψεις ὀδηγοῦν πάλι σέ μιὰ μορφὴ δυσμοῦ· αὐτὴ τὴ φορά ἀπό ἀριστεριστές, θά ἔλεγα.

2) Μιά άλλη άποψη, πού είναι τυπικό παράδειγμα άγγλοσαξωνικού πραγματισμοῦ, είναι αὐτή πού λέει ὅτι τά μοριακά φαινόμενα είναι αἰτία τῆς συμπεριφορᾶς, ἀλλά καί φαινόμενα συμπεριφορᾶς μποροῦν νά είναι αἰτία μοριακῶν φαινομένων. Είναι σάν δύο κυλιόμενες κλίμακες πού ἡ μία ἀνεβαίνει καί ἡ ἄλλη κατεβαίνει κατά μήκος τῆς ἀναγωγικῆς ἀλυσίδας, γιά τήν ὁποία προφανῶς δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὑπάρχει. Δέν νομιζῶ λοιπόν ὅτι καί με τόν τρόπο ἀντιμετωπίζεται τό πρόβλημα.

3) Ἡ τρίτη άποψη είναι νά κατατάξουμε τά φαινόμενα σέ δύο κατηγορίες: Ἡ μία είναι τά βιοχημικά φαινόμενα καί ἡ ἄλλη τά φαινόμενα συμπεριφορᾶς. Ἐνα τέτοιο παράδειγμα είναι ἡ περίφημη διαίρεση τῶν ψυχῶσεων σέ ὀργανικές καί λειτουργικές. Νομιζῶ ὅτι καί τέτοιες διαιρέσεις είναι μᾶλλον ἀφελείς.

4) Ἡ τέταρτη, πραγματιστική ἐπίσης άποψη, είναι νά ἐγκαταλειφθεῖ ἡ αἰτία καί νά μπει στή θέση τῆς ἡ συσχέτιση. Ἡ άποψη αὐτή είναι πιά κοντινῆ, ἀπ' ὄλες τῆς παραπάνω, μέ αὐτήν πού θά προσπαθῶ νά ὑποστηρίξω ἀμέσως μετά, ἀρκεῖ νά μῆ θεωροῦμε τίς συσχετίσεις σάν ἕνα εἶδος μαλακῶν αἰτίων. Ἡ θέση πού θά περιγράψω παρακάτω είναι αὐτή πού ἀποδέχομαι καί ἐγώ καί τήν ἐπεξεργάζονται αὐτή τή στιγμή ἀρκετοί ἐπιστήμονες, πού ἀσχολοῦνται μέ τό νευρικό σύστημα, μέ πρωταγωνιστή ἴσως τόν Steven Rose, τοῦ Open University τῆς Ἀγγλίας. Πιστεύω ὅτι ἡ θέση αὐτή ἔχει πολλά κενά καί ἡ σφῆρα τῆς διατύπωσης είναι δύσκολη. Ὅπως καί νά ἔχει ὁμως τό πράγμα, θά κάνω μία προσπάθεια. Καί πρῶτα μία παρένθεση.

Μιά ἔννοια πού χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα, ὅταν ἀσχολοῦμαστε μέ τίς ἐπιστήμες πού ἀφοροῦν πολύπλοκα συστήματα, ὅπως οἱ βιολογικοὶ ὀργανισμοί, είναι ἡ ἔννοια τοῦ ἐπιπέδου ἀνάλυσης. Γίνεται, δηλαδή, παραδεκτό ὅτι ὑπάρχει μία σειρά ἀπό ἐπίπεδα ἀνάλυσης ἀπό τό φυσικό μέχρι τό κοινωνικό. Κάθε ἐπίπεδο ἀνάλυσης βρίσκεται μέσα στά ὅρια τῶν γενικά παραδεκτῶν ἐπιστημῶν: φυσικῆς, χημείας, βιοχημείας, φυσιολογίας, ψυχολογίας, κοινωνιολογίας κ.ἄ. Ἐτσι, τά ἐπίπεδα ἀνάλυσης ἔχουν λειτουργικότητα καί ἐπιστημονολογικά είναι ἀρκετά σαφῶς ὀρισμένα. Ἐντούτοις, παρόλο ὅτι ἔτσι οἱ κανόνες τῆς πειραματικῆς ἔρευνας καί ἀπόδειξης, καθώς ἐπίσης καί ἡ ἐρμηνευτικὴ τους γλώσσα, ἔχουν μία αὐτονομία γιά κάθε ἐπίπεδο, οἱ λόγοι γιά τοὺς ὁποῖους ἀναλύουμε ἕνα ἀντικείμενο σ' ἕνα ἐπίπεδο γίνονται προφανεῖς μόνο μέσα στό πλαίσιο τῶν ἄλλων ἐπιπέδων ἀνάλυσης πού είναι δυνατόν νά χρησιμοποιηθοῦν. Στά ἐπίπεδα αὐτά δίνεται καί μία ἱεραρχία ἀπό τὰ κάτω πρὸς τὰ πάνω: ἀνώτερα ὀρίζονται τὰ ἐπίπεδα μεγάλης πολυπλοκότητας καί κατώτερα τὰ ἐπίπεδα μικρότερης πολυπλοκότητας, ἀλλά περισσότερο κοντά στίς βασικῆς ἐπιστήμες. Είναι φανερό, κατά τή γνώμη μου, ὅτι, καθώς ἀνεβαίνουμε τήν ἱεραρχία τῶν ἐπιπέδων ἀνάλυσης, ὄχι μόνο τό ὀλοκληρωμένο ἀντικείμενο τοῦ ἐνός γίνεται ἡ δομικὴ μονάδα τοῦ ἄλλου, ἀλλά καί νέες ὀργανωτικὲς σχέσεις ἀναπτύσσονται μεταξύ τῶν μονάδων αὐτῶν. Ἐπίσης, ἕνα ἀνοικτὸ σύστημα στό ἕνα ἐπίπεδο μπορεῖ νά γίνεῖ ἕνα κλειστὸ συστατικὸ σ' ἕνα ὑψηλότερο ἐπίπεδο συστήμα. Π.χ., ἡ φυσιολογία δέν χρειάζεται μόνο τίς χημικὲς δυναμικὲς σχέσεις πού μελετᾶει ἡ βιοχημεία, ἀλλά καί τή σχέση πού ἔχουν στό ἄλλο διάφορα συστατικὰ πού τὰ μελετᾶει ἡ ἀνατομία. Ἐδῶ λοιπόν ὀφείλεται ἡ θεωρητικὴ σύγκριση τῆς ἀναγωγικῆς μεθόδου, δηλαδή ὅτι χρησιμοποιεῖ αἰτιολο-

γικές σχέσεις μεταξύ διαφορετικών επιπέδων ανάλυσης. 'Ο καθένας από μās καταλαβαίνει τι έννοοῦμε όταν λέμε ὅτι ἡ στέρηση ενός ζώου ἀπό τὴν τροφή του εἶναι ἡ αἰτία πού τό κάνει νά ψάχνει πιά ἐνεργητικά γιὰ ἀνεύρεση τροφῆς, ἢ ὅτι μιά δυσάρεστη γεύση εἶναι ἡ αἰτία πού μās κάνει ν' ἀποφεύγουμε τὴ γεύση αὐτή, ἢ ὅτι ἡ προσθήκη ενός ἀναστολέα τῆς γλυκόλυσης εἶναι ἡ αἰτία τῆς αὐξησης τῆς γλυκόζης, ἢ ὅτι ἡ προσθήκη RNA σ' ἓνα κατάλληλο κυτταρικό σύστημα εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἔναρξης τῆς πρωτεϊνοσύνθεσης. Αὐτές οἱ αἰτιολογικές σχέσεις εἶναι πραγματικές, διότι ἐμπεριέχονται στό ἴδιο ἐπίπεδο ἀνάλυσης εἴτε βιοχημικό εἴτε συμπεριφορᾶς.

Ἄλλο ὅμως αὐτό κι ἄλλο τό νά λέμε ὅτι ἡ διέγερση ὀρισμένων κυττάρων τοῦ ὑποθαλάμου εἶναι ἡ αἰτία τῆς πείνας ἢ, κάτι ἀκόμη πιά ἀκραῖο ἀλλά καί πιά ἀπλό, ὅτι ἡ μετακίνηση ἰόντων Na^+ καί K^+ διά μέσου τῆς μεμβράνης τοῦ νευρικοῦ κυττάρου εἶναι ἡ αἰτία τοῦ δυναμικοῦ ἐνεργείας.

Θά μείνω στό τελευταῖο αὐτό παράδειγμα γιὰ νά δεῖξω τὸ έννοῶ. Πράγματι, ὅταν λαβαίνει χώρα ροή ἰόντων Na^+ καί K^+ μέ κάποιο συγκεκριμένο τρόπο, πού δέν εἶναι τῆς ὥρας νά περιγράψουμε, ἐπέρχεται μιά μεταβολή τῆς διαφορᾶς δυναμικοῦ τῆς μεμβράνης πού τὴ διαπιστώνουμε μ' ἓναν παλμογράφο. Τά δύο ὅμως αὐτά φαινόμενα δέν ἔχουν κάποια χρονική διαφορά, δέν συμβαίνει πρῶτα τό ἓνα γιὰ νά ἀκολουθήσει τό ἄλλο. Ἄπλως, πρόκειται γιὰ τό ἴδιο ἀκριβῶς φαινόμενο, τό ὅποιο ἀναλύεται σέ δύο διαφορετικά ἐπίπεδα μέ δύο διαφορετικές γλώσσες: τό φυσικοχημικό, πού εἶναι ἡ ροή ἰόντων, καί τό ἠλεκτροφυσιολογικό, πού εἶναι ἡ μεταβολή τοῦ δυναμικοῦ. Τό ἴδιο θά μπορούσα νά πῶ καί γιὰ τό φαινόμενο τῆς πείνας. Ἡ διέγερση τῶν κυττάρων τοῦ ὑποθαλάμου δέν εἶναι ἡ αἰτία τῆς πείνας, ἀλλά εἶναι ἡ πείνα ἀναλυμένη στό ἐπίπεδο τῆς φυσιολογίας τῶν κυττάρων αὐτῶν. Μέ τόν ἴδιο τρόπο, ἡ τροποποίηση τῆς σύνθεσης ὀρισμένων πρωτεϊνικῶν μορίων τῆς σύναψης δέν εἶναι ἡ αἰτία τῆς μνήμης, ἀλλά εἶναι ἡ μνήμη ἀναλυμένη στό ἐπίπεδο τῆς βιοχημείας τῆς σύναψης. Θά ἦταν δυνατό νά περιγράψει κανεῖς τὴ λειτουργία τοῦ νευρικοῦ συστήματος μόνο μέ τὴ γλώσσα τῆς βιοχημείας, ὅπου θά περιέγραφε τὴ συγκεκριμένη τοπογραφική κατανομή τῶν μορίων, τίς ἀλληλεπιδράσεις τῶν μορίων αὐτῶν, τίς εἰσόδους καί ἐξόδους τοῦ συστήματος.

Παρομοίως, θά μπορούσε νά περιγράψει κανεῖς τὴ λειτουργία τοῦ νευρικοῦ συστήματος μέ τὴ γλώσσα τῆς φυσιολογίας, ὅπου θά περιγράψει τὴ στατιστικὴ ἠλεκτροφυσιολογικὴ κατάσταση τοῦ συστήματος, τίς εἰσόδους ἀπό τὰ αἰσθητικά νεῦρα, τίς ἐξόδους μέ τὰ κινητικά νεῦρα κ.ο.κ.

Ἄναφερόμενος τώρα στίς σχέσεις μεταξύ τῶν δύο συστημάτων, ὑποστηρίζω ὅτι οἱ σχέσεις αὐτές δέν εἶναι σχέσεις αἰτίου-αἰτιατοῦ, ἀλλά σχέσεις ἀντιστοιχίας, καί, ἀσφαλῶς, γιὰ μιά πλήρη μετάφραση τῆς βιοχημείας σέ φυσιολογία, ἀπαιτοῦνται τουλάχιστον καί «πληροφορίες τῆς μορφολογίας». Οἱ ἀντιστοιχίες αὐτές μεταξύ δύο ἐπέδων μπορεῖ νά εἶναι μιά πρὸς μία, ὁπότε ὑπάρχει ἓνας ἰσομορφισμός τοῦ συστήματος, ἀλλά πολλές φορές δέν εἶναι, ὁπότε τὰ συστήματα δέν εἶναι ἰσόμορφα.

Χρησιμοποίησα πρὶν ἀπό λίγο τὴ λέξη μετάφραση, γιατί νομίζω ὅτι ὁ τρόπος πού βλέπω τίς σχέσεις τῶν δύο συστημάτων εἶναι παρόμοιος μέ αὐτόν πού ὑπάρχει μεταξύ, ἄς ποῦμε, δύο γλωσσῶν. Οἱ δύο γλώσσες εἶναι σέ μεγάλο πο-

σοστό ισόμορφες, ἐφόσον περιγράφουν τό ἴδιο πράγμα, δέν μπορεῖ ὁμως κανεὶς νά ὑποστηρίξει ὅτι κάποια ἀπό τίς δύο ἔχει ἀναγωγική προτεραιότητα σχετικά μέ τήν ἄλλη. Καί ἔτσι, ἐνῶ ὀρισμένοι τρόποι ἔκφρασης καί ἐπικοινωνίας σέ μία γλώσσα μποροῦν ἰσόμορφα νά μεταφραστοῦν στήν ἄλλη, κάποιες ἄλλες ἐκφράσεις δέν εἶναι δυνατόν. Π.χ., ἡ ποίηση ἔχει σημασία μέσα σέ κάθε μία ἀπό τίς γλώσσες, ἀλλά ἡ ἰσόμορφη μετάφρασή της (λέξι πρὸς λέξι) ἀπό τήν μία στήν ἄλλη τήν καταστρέφει, διότι ἡ σημασία της ἐξαρτᾶται ἀπό τόν περίγυρο πού τό ποίημα γράφτηκε, δηλαδή γιά τήν κατανόησή του ἀπαιτεῖται σέ μεγάλο ποσοστό ἡ μεταφορά στόν ἀναγνώστη μιᾶς εὐρύτερης ἱστορίας τῆς γλώσσας. Ἔτσι καί μέ τή σχέση βιοχημείας/φυσιολογίας, ὀρισμένα σημεῖα τῆς σημασίας τοῦ δυναμικοῦ ἐνεργείας κατανοοῦνται καλύτερα μέ τή γλώσσα τῆς βιοχημείας καί ὀρισμένα μέ τή γλώσσα τῆς φυσιολογίας. Συνεχίζω νά χρησιμοποιῶ τό παράδειγμα αὐτό, γιατί εἶναι ἕνα σχετικά ἀπλό φαινόμενο, ἀλλά, ἂν πᾶμε π.χ. στή φυσιολογία τῶν ὑπερπολύπλοκων, κατά Hubel καί Wiesel, κυττάρων τοῦ ὀπτικοῦ φλοιοῦ, τότε ἡ διάσταση τῆς μορφολογίας στό ἐπίπεδο ἀνάλυσης τῆς φυσιολογίας εἶναι τόσο μεγάλη πού ἡ ἀνισομορφία εἶναι πλέον φοβερή καί ἡ δημιουργία κινουμένων σχεσῶν, λόγω τῆς πολυπλοκότητος τοῦ συστήματος, εἶναι τό ἐπικρατοῦν φαινόμενο.

Ἔμεινα ἀρκετά στή σχέση φυσιολογίας/βιοχημείας, γιατί εἶναι οἱ δύο γλώσσες πού ξέρω καλύτερα καί διότι τά δύο αὐτά ἐπίπεδα ἀνάλυσης εἶναι κοντά τό ἕνα στό ἄλλο. Καταλαβαίνετε πόσο τουλάχιστον συγγυτική εἶναι ἡ ἀναγωγική μέθοδος, ὅταν μιλάμε γιά πιά ἀπομακρυσμένα ἐπίπεδα, ὅπως εἶναι π.χ. ἡ βιοχημεία καί συμπεριφορά.

Ὄταν, πρὶν ἀπό μερικοῦς μῆνες, οἱ ἴδιες περίπου θέσεις παρουσιάστηκαν ἀπό τόν Steven Rose σ' ἕνα συνέδριο, ἡ Ruth Hubbard ἀντέδρασε λέγοντας ὅτι καί οἱ θέσεις αὐτές εἶναι μία μορφή ἀναγωγισμοῦ. Ὁ Steven Rose πιστεύει ὅτι κάτι τέτοιο δέν συμβαίνει: ἐντούτοις, νομίζω ὅτι, τουλάχιστον γιά τήν ὥρα, καί οἱ θέσεις πού διατυπώθηκαν στό δεύτερο μέρος τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ ἐμπεριέχουν τήν ἀναγωγική σκέψη καί δέν τήν ἀνατρέπουν, διότι ὁ ἀναγωγισμός, γιά τήν ὥρα τουλάχιστον, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀνατραπεῖ. Ἡ ἀδυναμία ἀνατροπῆς τοῦ ἀναγωγισμοῦ ὀφείλεται, κατά τή γνώμη μου, σέ δύο λόγους:

1) Ἔχει ἀποδειχθεῖ μέσα ἀπό τήν καθημερινή ἐπιστημονική πράξη ὅτι εἶναι τό πλέον ἀποδοτικό, σέ σχέση μέ τήν παραγωγή ἀποτελεσμάτων, ἐπιστημονικό μοντέλο σκέψης καί πειραματισμοῦ (παράδειγμα);

2) Δέν ἔχει φτάσει ἀκόμη σέ ἀδιέξοδα τέτοια, ὥστε ἡ ἀνατροπή του νά εἶναι ὑποχρεωτική γιά τήν ἐρμηνεία τῶν φυσικῶν φαινομένων. Εἶναι πολύ πιθανό ἡ ἀνατροπή αὐτή νά ἔρθει στό μέλλον καί ἴσως νά ξεκινήσει ἀπό τή φυσική. Μέχρι τότε, ὁμως, οἱ ἐπιστήμονες πού ἀσχολοῦμαστε μέ τήν ἔρευνα τοῦ νευρικοῦ συστήματος (μιά καί σ' αὐτούς ἀνήκω καί ἐγώ), ἔστω καί ἂν στήν καθημερινή μας πρακτική χρησιμοποιοῦμε τό ἀναγωγικό μοντέλο, σάν τελικό σκοπό θά πρέπει νά ἔχουμε τήν ἀναζήτηση ὄχι ἀπλῶν σχέσεων αἰτίου-αἰτιατοῦ, ἀλλά διαλεκτικῶν σχέσεων μεταξύ διαφόρων ἐπιπέδων ἀνάλυσης, πού καθένα ἀπ' αὐτά ἔχει τή δική του γλώσσα.